

URIEȘII

Urieșii erau oameni foarte mari. Capul unui urieș era cit un munte, picioarele lor erau groase cit poloboacele, și nu calcau de cit din munte in munte. Aveau o gură in care puteau intra 5-6 oameni de-o dată, și in care și-ar fi putut face paturi ca să se culce. Ei erau buni la inimă și voinici. Ciolane de-a lor greu se găsec. Urieșii au trăit inaintea noastră, așa că azi nu se mai găsec. Unde au trăit și cum, nu se știe. Ei puneau de mămăligă ca in satul nostru, și se duceau după siltă in țara uigurească, făcînd numai 4-5 pași.

O fată a unui urieș o întilnit o dată niște oameni de iști de azi arînd pe o coastă. Ea i-o luat cu tot cu plug și cu boii și i-o dus, in poala ei, la mă-sa. Maica-sa i-o zis c'aiștea-s oameni cari vor trăi după dinșii, și să nu-i omoare, ci să-i lese unde i-o găsit. Fata naibel n'o vrut s'asculte de mă-sa, ci i-o dus pe-o coastă. Oamenii s'o apucat iar de arat; atunci fata o eșit cu udul de la deal de ei, și i-o inecat pe loși.

Casele lor erau foarte mari. Intr'un cuplor de-a lor, puteau să se culce 12 oameni de azi. Urieșii n'au să se mai ivească pe pămînt.

Căpciniî sau Căpcăunii

Căpciniî sînt niște oameni cu capul de ciuc și foarte rat. Ei nu se hrănesc de cit cu carne de om, ce le place foarte mult. Ei au trăit de mult și au fost trimiși de D-zeu spre pedepsirea celor răi. Alexandru Macedon, cînd o avut bătălie cu Por împarat, i-o prins și i-o inchis iutre

niște dealuri împreunate, unde nu-î zi nicî odată, și i-o închis acolo de unde nu vor putea eși de cit la vremea de-apoi. El o așezal de-asupra dealurilor o furcă și un clopot care se trage singur la suflarea vîntului; căpcinii cînd aud clopotul, socot că-î Alexandru pe -acolo și-î păzește. Ei vor eși de-acolo la vremea de-apoi, și vor începe slujba pentru care i-o făcut D-zeu. El aî un ochiî în frunte și unu în ceafă. Sînt iuși și rîi pară de foc. Graiul lor e urit. Prind oameni de-al noștri, îi pun la ingrășat, unde nu le dă de cit mîez de nucă și pine, și apoi îi frig în cuplor și-î ospătează.

O dată capcînii prinseră mai mulți oameni de-al noștri, între care era și un șmecher de flăcău; după ce i-o pus la coleșca să-î ingrășe, și după ce căpcînii ospătaseră pe tovarășii lui, îi veni rîndul său. Baba lusărcînată cu facerea bucatelor, poștește pe flăcău pe o punte, pe care de se ducea, prin o apasare pe un bumb, puntea se da în jos și omul cădea în cuplor, unde se rumenea frumos. Flăcăul se se făcea că nu pricepe; baba se duse să-î arăte, și șmecherul de hăetan apăsă pe bumb, și în loc să cadă el în cuplor, căzu hîzania de babă. Cînd veniră casașii, baba nicăiri; cînd eicăutară de mincare, găsiră șterful babei în cuplor și-l mincară bine. Cînd la cap, văd că tidva are un loc de ochi în frunte și unu în ceafă. Se pricepură îndată că ei mincaseră pe baba în locul grasului flăcău, care de teamă, spalasă pulina. Il cautară ei în toate locurile, pînă și la burieu pămîntului, dară el era ascuns în niște stuh dintr'o baltă. Treceau căpcînii pe lingă el și de ciudă și minie nu-l văzură. Scapat de căutarea lor, se duse și ajunsese într'un sat. Aici era un băel pe-o tulpină de fin și se juca cu ouă roșii în mînă. Văzînd ouăle și casele curate și grijite, se pricepu că-s paștile. Merse ce merse și ajunsese și în satul lui, la casa părinților lui, cari cînd il văzură plinseră de bucurie. De căpcînii s'a ferit el apoi în toată viața.

Antihîrț

La vremea de-apoi, care nu-î departe, pe linga multe alte pedepse ce va trimite Dumnezeu asupra lumii, care-î plina de păcătoși, va mai eși și un Hristos minciunos numit *Antihîrț*. — Antihîrț are să fie foarte urît și rău la inimă. El va umbla înșelînd lumea, și toți acei ce vor crede în învățăturile lui mincinoase, de iad, de munci grele și de focul cel nestîns vor avea parte. Fiind că la vremea de-apoi are să fie secetă mare, el are să umble cu poloboace de urina și tot acel ce va bea, va fi al lui; cel ce va putea să rabde setea, acela va avea parte de raiu și de fericirile lui. Învățăturile lui Antihîrț, căci el are să fie propăvăduitorul necredinței și minciunei, vor fi crezute mai de toată lumea, căci *nu vedeți că lumea astăzi mai ușor crede în minciuni ca în adevăr ?*

Antihîrț are să se nască și el tot dintr'o fecioara, întocmai ca Hristos, însa acea fecioară urită ce-l va purta, are să fie talpa iadului.

Antihîrț se crede a fi intruparea duhului rău și necurat. El va purcede din necuratu care-î dă putere să înșele această lume ușoară. Nu-î departe vremea cînd se va isca el, căci multe semne încep a se arata că vremea de-apoi nu-î departe.

Vremea de-apoi și judecata cea din urmă.

Prin vremea de-apoi poporul înțelege sfîrșitul lumii de azi. Înainte de a fi vremea de-apoi, vor fi secete mari, pohoae, ploii necurmate, boli în oameni și vite, cutremure de pămînt, bătălii, holeră, cîmă și tot felul de pedepse trimise de D-zeu în lume spre a o face să se pocăiască, și să vie la calea adevărului. La vremea de-apoi va veni și Antihîrț ca să înșele lumea. Cu vremea de-apoi, lumea de azi se mintue. Greutățile la vremea de-apoi vor fi așa de

marî, în cit viii se vor duce la mormintele morților și vor zice : « sculați voi, să înfrăm noi în locurile voastre, căci tare-i lumea urgisită și greu îi de trăit ; noi nu mai putem suferi; eșiți și suferiți și voi. » Dar morții nu vor auzi glasul necăjiților. Căpcinii vor eși din închisoarea lor, pase-rite cu clonțu de fer se vor ivi în lume, soarele va fi întunecos, luna pe cer nu va mai lumina noaptea, stelele n'or mai sclipi, și o înădușeală, o greutate, o amărăciune va fi în întreaga lume. După toate aceste pedepse, o ploaie de foc va urma și pământul va arde de g stinjeni în jos (alții zic de g coți,) și se va face alb ca varul, că de multe pacate făcute de oameni, pământul s'a înegrit, la începutul facerei fiind tot alb.

Intr'un nour alb ce va străluci ca soarele, Cel-a-tot-puternic se va arăta ; îngerii vor trâmbița; morții se vor scula și judecătorul cel mare va judeca pe om după faptele sale. Cei drepti vor avea parte de raiu, iar cei răi de iad.

O suflare va îndrepta puternicul stăpînitor asupra pământului și el va răsări iarăș flori, erburi, copaci și o altă lume va începe a trăi,

Cînd săteanul își aduce aminte de vremea de-apoi, oftează și pare că vezi că gîndurile i se îndreapta spre acel viitor îndepărtat, pentru a-l scotoci și a afla cum are să fie. De multe ori, cînd necazurile curg pe sate, cînd boalele nu se mai curmă dintre ei, cînd vremile s pe dos, fiind în loc de vară iarnă, și cînd trebuie ploaie e secetă, auzi pe om zicînd cu grijă : mi se pare că se apropie vremea de-apoi, că tare-i greu de trăit în lume și tare-s pe dos mai toate !

Blajinii 1)

sînt un soi de oameni, cari trăesc pe linga apa Simbetei, la margina pământului, ascunși de lumea noastră, ascunși

1) Blajin însumă supus ascultător, bun la inimă, carnea nu-i place a se pune cău en nimine. Ce om blajin e Ion !

de minciunoasa viață ce-o ducem noi. Cum vor fi ei: nați ori mici, proști ori cumiți, diștepți ori nu, nu se știe; se spune că-s oameni supuși, ascultători, plecați întru Domnul, religioși și buni la inimă. De le-ai zice ori-ce, nu se supără. Ei postesc mult. Nu știu cînd sînt paștele, de cit numai dacã văd coji de ouă, lucru ce face pe gospodinele romînce ca la paști, cojele de ouă să le zvîrle pe ape curgătoare. Cînd ei văd cojile, știu că creștinii au avut paști și încep a le serba și ei: de sigur că în credința lor sînt buni creștini. Paștele Blajinilor cad totdeauna Luni după Dumineca Tomei. Această zi sãrbãtoritã de Blajini ca paști, romîncele o serbează postind. Dacã se mai știe ceva despre ei, rog pe cei ce vor ceti rîndurile de mai sus să le completeze.

M. Lupescu.

Cîntec din Basarabia ¹⁾

Tot aiașta-mi era-n gînd,
 hai, hai puile!
 să mi văd rudele bîind
 hai, hai puile! 2)

1) În Basarabia, Revista noastră nu a putut pătrunde pînă acuma, și aceasta nici nu-î de mirare, de ore-ce clasa cultă de acolo e cu totul desnaționalizată, afară poate de rari excepții. În 1879 am fost în Basarabia la niște neamuri: bătrînii tot mai stiau romînește, iar cu copiii a fost cu neputință să mă înțeleg în limba lor cea dreaptă. Toată lumea vorbește rusește, simte și cugetă rusește: pentru dinșii nu există romîni și romînism. Și această deprindere o păstrează cu sfințenie, cu niște pravoslavnici credincioși, toți acei romîni basarabeni cari se stabilesc în România, ori cît de mult ar trăi pe aici.

Cîntecul ce publicăm a fost cãpãtat de d. Serafim Ionescu. Nu sperãm să avem în curînd urmare. — A. G.

2] Se repetă după fie-care vers.

să mă roage să le cînt ;
 să le cînt încetișor,
 să-l închine totîșor,
 cite-o leacă, cite-un pkic
 pîn la degetul cel mic.
 Tot aș bea și-aș închina,
 n-are cine mă ruga ;
 m-ar ruga surorele
 departe-s sărmașele ;
 m-ar ruga cumnatele.
 dar mi-aū umplut satele. —

Vinișor, nu tremura,
 că te-oîū bea, nu te-oîu minca.
 Vinișor de poamă neagră,
 loarnă-n gură să s-aleagă.
 Toți cu frați și cu surori
 și cu grădină cu flori,
 numai eū le mor
 de dor ;

toți cu rude și cu neam,
 numai eu pe nimeni n-am.

Sanatatea omului
 în fundul paharului.

M-aș luli.(1) și n-am eu cine;
 m-aș luli la măicuța,
 măiculița nu mă vrea :

—Du-te, du-te fiica mea,
 du-te, du-te la barbat
 că cu dinsa ai jurat.

Comunicat de d. Serafim Ionescu.

(1) A se luli — a petrece a face chef. Despre un om trecut cu băutura, se zice: e beat lulen.

Judecata lui Dumnezeu

Zice că mergînd odată doi oameni pe un drum, au găsit un sac cu grîu, căzut dintr'un car. Unu din ei zicea că lui i se cuvine o parte mai mare, fiind-că el a văzut mai întai sacul; iar celalt spunea că şi lui i se cuvine parte dreaptă, fiind-că amîndoi au ajuns în acelaş timp la sacul cu grîu.

Neputîndu-se înţelege între ei, s-au dus la un judecător.

După ce i-au spus ce pricină îi aduce înaintea lui, judecătorul a stat ce-a stat, a gîndit el ce-a gîndit, şi pe urmă a zis către cei doi oameni că le-a face judecată, precum face Dumnezeu judecăţile pe pămînt.

Judecătorul s'a legat la ochi cu o balistă, a luat din sac un pumn de grîu, si ocolind de citeva ori prin odaie, a nimerit pe unu din cei cu judecata, şi dîndu-i acelaia pumnul de grîu, i-a zis :

—Ție ți se cuvine atîta partea ta, iar celălalt să ție tot sacul.

—Da ce feliu de judecată-i asta? întrebă el minuat.

—Asta-i judecata lui D-zeu, răspunse judecătorul; el dă unora mult, mult că nu mai ştiu ce-or face cu avutul lor. Iar altora puțin, de nu-și pot stîmpăra nici foamea.

(Auzită în Falticeni)

A. Gorovei

De ce n'are peștele picioare, și aripă?

Făcuse milostivul D-zeu lumea, Rînduea acuma cu Sf. Petrea pe fie care dobitoc la ce are să fie bun și ce are să facă în lume. Vine și rîndul peștelui. Lui îi zise Cel-a-tot-puternic

—Tu vei trăi în tot feliul de ape, și te vei hrăni cu gize, carabeși, rîme și cu alte lighioi ce vei putea prinde; tu pe

uscăt nu vei putea trăi şi de 1-aş da ori cîi de multe picioare, omul tot te va prinde şi te va minca.

—Doamne ! zise peştele, nu-mi da picioare ci numai şese aripi ca să pot inota, şi de mă va prinde omul, să mă arunce pe jar, să mă frigă şi să mă minince.

Dumnezeu ascultă rugăciunea peştelui şi-i dăte şese aripi. Sbura el destul în sus şi în jos, alergînd, cînd numai ce cade în virşa unui pascar, 1'apoi pascarul îl duce acasă şi face din el un borş bun, de parcă era miere, şi mincă cu casaşil lui cogemite mămăligă. Atunci pascarul zise :

•Peşte, peşte

mămăliga prăpădeşte»

şi de-atunci şi pînă în ziua de astăzi, peştele nu mai are picioare ci aripi, şi omul îl prinde cu virşa, cu unduţa, cu volocu, cu leasa, cu crîsnicu, cu mîna, cu pinza, cu mreja, cu năvodu ş. a, şi ori îl frige, ori îl minince cu borş.

M. LUPESCU.

BALADE DIN TRANSILVANIA

GRUIA LUI NOVAC

Mindru ceriu şi sîntul soare
strălucea o serbătoare,
dar sub umbra unui fag
şedea Gruia lui Novac.

Gruia să cam eugeta
iar Novac îl cuvînta:

— „Gruio! Gruio! fătul meu,
foarte-î rău năravul tău,
cu beşivii te 'nsoleşti,
cu tîlhari te sfătueşti,
numai 1'ara o prădezi

şi nimica nu lucrezi :

lasă-te de toate aceaste
că aceaste-s foarte rele,
că zău şi capul 1'i-l mincă
sau şezi în temniş'adîncă.»

Gruia toate le-a ascultat
şi şedea greū supărat.

iar Novac că 1-a grăit :

„Doar 1'i dor de priveghit
„sau dor de căsătorit ?»

Nu mi-î dor de însurat

ci mi-I dor de Țaligrad,
 că prin țeri am înal umblat
 da'n Țaligrad n'am călcat. •
 Și bătrînul si grăia
 și'n necaz mi să jelea :
 „De-a fi bine, de-a fi rău,
 fă după cuvîntul meu,
 nu face de capul tău ;
 lasă-te de priveghime,
 să nu pui vina pe mine,
 că tu poți încăleca
 multe buși a deșerta,
 și de moarte a te'mbăta ;
 apoi turcii te vor ști,
 peste tine-or năvăli,
 la'nchisoare te-or băga
 și ca rob te vor lega
 tot cu sfoară de mătasă
 ca și mina la de groasă :
 vei sta anii tinereții
 singur în fundul temniței,
 colo la țărnișii mării
 unde-și bagă turcii robii. •
 Gruia la asta-a tăcut
 dar nimica n'a crezut.
 pe al său tată n'a ascultat
 ci trei cai și-a înșelat,
 un negru ca un harap,
 altul cu steaua pe cap,
 al treilea este cam sur
 și face o țară singur :
 el pe surul să chilește
 și-l incoardă impintenește.
 • Bun noroc măi tată dulce. •
 Și tăcîndu-și sînta cruce,
 s'opinti, calul sbura

și'napoi nu să uita.
 Tot a mers n'a mai cinat
 mine'n prînz e'n Țaligrad.
 „Gruia meu, Novac a zis,
 imi făcuși vorba de ris ;
 lasă că mă vei dori
 cînd cu turci te-I întîlni. •

*
 * *

Gruia intră'n Țaligrad
 și de-a lungul l-a luat.
 în cornul piațului
 la birtu 'mpăratului,
 unde-a fost vinul mai bun,
 birtășiță de romîn ;
 ochii săi își trăgăna
 și pe ușa el intra
 către Ana-așa grăia :
 • Tu Anișo crișmărișo
 adă-mi vinul cu vadra
 să-ți dau bani cu grămada. •
 Birtășița-atunci l-a dat
 vinul tot nemăsurat,
 dar nu-l bea precum să bea:
 fund odată-l întorcea:
 bea de trei zile deplin,
 și bău trei buși de vin,
 și-o putoană de vinars
 dintr'odată că a tras,
 nici pe fund n'a mai rămas;
 și inlucă o vacă grasă.
 dar n'a pus un ban pe masă.
 Cînd Anișă bani cerca
 să făcea nu pricepea.
 palma'n pumn o prefăcea
 preste față o lovea

singele de-o năpădea.
 Birtăşiţa s'a miniat,
 şi pe el s'a supărat,
 haină albă-a lăpădat
 şi în negru să 'mbrăca
 la 'mpăratul alerga.
 Cînd în casă a intrat
 împăratul o a'ntrebat:
 •Ce-î Aniţă birtăşiţă -
 că azi trei ani s'a 'mplinit
 tu de cînd n'ai mai venit? •
 •Înălţate împărate,
 mi să face nedreptate
 poate de la Dumnezeu,
 c'a picat în birtul meu
 un voinic ardelenesc
 cu clăbeţ săcelenesc,
 în vestmînte romineşti,
 cu trei cai moldoveneşti,
 bea de trei zile deplin,
 şi bău trei buţi de vin
 şi-o butoană de vinars
 dintrodată mi-o a tras
 nici pe fund u'a mai rămas,
 şi mincă o vacă grasă
 şi n'a pus un ban pe masă;
 cînd de bani î-am pomenit
 preste faţă m'a lovit.
 Împăratul să mira,
 par' de frică tremura,
 şi-apoi îl puse 'ntrebare:
 •D'apoi ce făptură are? •
 Nu-î nici nalt, şi nici nu-î gros
 cum e omul mai frumos,
 dar e voinic şi osos
 cum te prinde, cum picî jos;

e cam negru roşcoba,
 cugeţi că-î un căpitan,
 şi se uită pe sub gene
 lumea de el cum să teme:
 de trei palmi e lat la frunte,
 şi nu prea vorbeşte multe;
 pe din sus de gurişoară
 are mîndră mustăcioară,
 şi din şele în călcie
 tot în călţuni de anglic •
 •Tu Aniţă birtăşiţă
 eu de aici nu te-oiu lăsa
 pînă tu nu-mi vei jura
 că nu-î spune că's acasă,
 că minia maie varsă,
 că acela-î mare drac
 el e Gruia lui Novac;
 corbii de l-ar fi mincat,
 că nimica n'a lucrat,
 numai ţara a prădat:
 du-te acasă şi-î dă vin,
 pune-î vasul cum stă pliu,
 dă-î tu tot ce va pofti
 şi de bani nu-î pomeni,
 că eu toate le-oiu plăti;
 şi de îl poţi îmbăta
 turcii să-l poată lega,
 frumos dar vei căpăta. •

Birtăşiţa cînd eşa
 drept spre casă se ducea
 şi în birt cînd se baga
 Gruia 'ndată o'ntreba:
 „Unde-ai fost miţă bătrînă?“
 •În vecini, după lumină. •

» Caut că ești de legea mea
doar nu știi ce-o fi a ta ?
Șezi acasă, nu umbla,
și adă-mi vin, nu te 'mbia »
Ana vin îi aducea,
voie bună îi făcea.
Dar el bea vin pipărat,
și curînd pică de beat,
și pe jos s'a tăvălit
și ea, mort a adormit.
Turcii cînd aū auzit
că Gruia a adormit,
ca și turma să strîngea
cît p'afară nu 'ncăpea,
dar cel ce 'n luntru intraū,
staū și numai să uitaū
că ei, zeu, nu cuteza
de Gruia-a s'apuca :
cînd veni un ture bătrin
cu bîrbia de păgin,
cătră toți el să 'ntoarcea
și'n minie le zicea :
» Turcilor, nebunilor,
sărăcia-l vorbă multă,
haîna lungă-l minte scurtă,
da ce stați de cugetați
da ce stați de nu-l legați ?
nu-l deștept, dar nu-l nici
beat,
cum e mai bun de legat. »
Turcii atunci s'apucară
și pe Gruia mi-l legară
cu o fune de mătasă
impletită 'n trei și'n șeasă
ca și mina'n cot de groasă,
și c'o fune de fuior

ca fluierul la picior.
Cînd cu funile-l lega
Gruia mi să deștepla,
să întîndea și mai căsca,
funile să despica :
numai ceea de mătasă
loală 'ntreagă mai rămasă,
căci așa l-a blăstamă
tatăl său cel supărat
că ce nu l-a ascultat.
» Turcilor, boerilor,
desleagați-mă un pic
căci mai am un lucru mic,
să bag mina 'n buzunar
să scot pană, călimăr
și să scriu la tata carte
ca să știe din departe
că Gruia e 'nchisoare
și azi mină poate că moare. »
Dară turcii să făceau
cum că ei nu-l pricepeaū,
dar ei zeu nu cutezau :
că de Gruia va scăpa,
nu-l mai pot ei căpăta.
Și pe Gruia că l-au dus
ca pe pașa tot pe sus
colo la țărături mării
unde-și bagă turcii robii,
unde-l țapa implintată
și temnița ridicată.
Apoi mi-l deslegaū
în feară mi-l băgaū
tot în fere
pîn în șele,
tot în beute
pîn în spete,

tot în lanţ
pân în grumaz.

*
* •

Şapte ani au şi trecut
de el Novac n-a ştiut.

• Hei, hei, tu singe de păgin,
strigă Novac cel hătriu,
mi-ai luat al meu ficiorel
nu pot să vorbesc cu el. »

Apoi el a fost avut
un corb mindru şi placut:
Gruia de cînd fu mai mic
corbul cam vorbia un pic:

• Pasăre, pasăre neagră,
du-te sboară lumea 'ntreagă
să-mi spuî veste de ficior
că de dorul lui mai mor;
de-ai făcut tu cuiva bine,
fă tu astăzi şi cu mine;
şapte ani s-au implinit
eu de el n'am auzit;
nu ştiu e 'n teapă 'nplintat
sau în temnişă băgat;
nu ştiu apoi e 'necat
sau e pe prund aruncat. »

Novac corbul ş-a lăsat,
corbu 'n aer a sburat,
din aripă tot filfînd
din gură foc risipind,
în şapte ţări a zburat,
şi de Gruia n'a dat:
cînd ajunsă-a opta ţară
de-ostenit era să peară:
să punea să odihnească
ciud şi cînd să croncănească:

cînd zbura el cam pe sus
de Gruia nimeni i-a spus;
cînd zbura el cam pe jos
despre Gruia veste a scos,
că pe-o casă croncănea
şi Gruia-l auzea
şi din temnişă-i grăia:

• Dar ce dor mi te-a luat
tu la mine de-ai zburat?
doară ochii vrei să-mi mînci,
doară faşa să mi-o strici. »
Corbul atuncea i-a spus:
Gruie- aicia nu m'am pus
neî ca ochii să î-i mînc
nici ca faşa să î-o stric
ei m'a mînat tatăl tău
ca să caut pe Gruia său,
şapte ani s-au implinit
el de tin'n'a auzit.

— « Corbule, tu fătul meu,
să-î ajute Dumnezeu,
de-ai făcut tu cuiva bine
fă acuma şi cu mine,
că de-ai de voiî scăpa
cu singe le-oî adăpa
cu carne le-oî sătura,
zboară tu 'n cancelărie
adă-mî fruză de hîrtie. »

Corbul atuncea zbura
şi hîrtie îi căuta.
în temnişă i-o băga.

Gruia prinse ea să serie
căci mai simte bucurie,
maiia pana din mînunchiî
şi hîrtia pe genunchi,
ser-se 'n mijloc tot năcazurî

şi mînia pe delaturi ;
 apoi cele cornurele
 le-a umplut cu lăcrămele
 — Corbule, tu fătul meu,
 să ajungi pe-apus de soare
 şi să-i spui că Gruia moare,
 caci poimîne 'n prînzul mare
 mă vor scoate la perzare. •
 Corbul atuncea zbură
 şi din aripi filfua,
 din gură foc arunca
 şi acasă să'ntorcea.

* * *

La Novac lumini ardea,
 togmai cina ş-o puneă ;
 dar şi corbul a ajuns,
 pe fereasta lui s-a pus
 că scrisoare a adus
 şi ca Gruia-i de perzare
 pin poimîni în prînzul mare.
 Dar Novac să năcăjea
 ca şi un prunc mic plingea,
 şi să lăsa de-a cina
 şi să gătea de-a pleca,
 şi afara el eşă
 şi în grajdul lui intra,
 scoasă un cal minunat
 în mătasă îmbrăcat,
 şi cu ciucuri de argint
 cum n'a mai fost pe pamînt,
 şi să'ncinge cu o spada
 de cincî degete de lată,
 şi cu una de şinor
 ce străbate şi prin fer:
 una-i trebe pentru el
 alta pentru ficiorel.

Şi apoi Novac mergea,
 vîntul întrecea,
 paseri alunga,
 par' să prăpădea
 nu să mai vedea,
 Cînd văzu o mănăstire
 îi căzu lui ceva 'n fire,
 şi'n lăuntru să băga
 pe călugări îi scula,
 dar ei să inspăimăntau
 şi să între nu-l lăsaŭ:
 — • Alelei tu moş Novace,
 dar ce mai vrei tu a face,
 vrei tu să ne prăpădeşti
 mănăstiri să jăfueşti ?
 — • Nu vreau să vă prăpadesc
 mînăstiri să jeluesc,
 ci-mi daţi port călugăresc;
 încă azi la Ţăligrad
 am o treabă la 'mpărat,
 şi nu vreau să mă cunoască
 ca să ţin cu lumea proastă. •
 Călugării descuiară
 pe Novac întimpinară,
 în vestminte îl îmbrăcară
 în portul călugăresc,
 aruncînd cel romînesc.
 Dar şerpariul ş-a luat
 ca e cu galbină îndesat,
 şi cu armele gătat,
 în minut s'a depărtat :
 • Rămîneţi cu Dumnezeu
 caci eu caut ficiorul meu ! •
 Cînd e în ţara turcească
 vede o năpaste drăcească
 un croncan urit turcesc

general împărătesc ;
 lui Novac în cale-o stat
 cu un paloş lung şi lat
 şi atuncea i-a strigat :
 — «Măi să şti că am jurat
 că pe cini oiu întâlni
 în minut l-oiu prăpădi,
 să te văd, măi gagă neagră,
 de-ai aflat în lumea ntreaga
 cine şti bătaie ncepe
 şi la fer ca să pricepe ! »
 — «Turcule, mă lasă n pace
 şi nimica nu-mi mai face,
 că-s prost, nu mă ştiu bate,
 şi am cale, zeu, departe ;
 eu ştiu numai a cinta,
 cătră ceriu a mă ruga. »
 Turcul meu care rîdea,
 paloşul îl întindea,
 iar Novac că mi-l primea
 şi minios aşa grăia :
 — «Alelei, tu turc cinesc,
 şti că sînt fiu romînesc,
 şi eşti pe mîna lui Novac,
 şi Novac e mare drac,
 nu-i călugăr de-âl sîntit,
 ci e omul cel păşit :
 trece mintea turcului,
 tae-i coaja capului. »
 Şi cu paloşul a dat
 capul de l-a retezat
 pe urmă'n drum l-a lăsat.

*
 * *

Novac merse n a sa cale,
 şi ajungînd în prînzul mare

în cetatea Ţaligrad,
 de Divan a întreat,
 şi-auzi că sfat să ţine
 pe Gruia să-l peardă mine.
 Apoi divanul a căutat
 şi n launtru a intrat ;
 şapte turci mari a aflat
 preste Gruia ţinînd sfat.
 « Bună ziua, măi boeri
 auzii o veste eri,
 că aveţi rob de perit ;
 vreun să moară spovedit. »
 Dar ce vrei tu, gugă neagră,
 doar vieaţa nu-ţi e dragă ;
 mergi şi-ţi caută de treaba ».
 — « Trebe a şti, turcilor,
 ce-i dat călugărilor,
 ca să umble tot prin țeara
 să nu iasă ca să peară
 vr'un creştin nespovedit,
 poate-i vrednic de eşit. »
 — « Ci că-i vrednic de perit
 căci e viţă de Novac,
 şi fu'n țeară mare drac :
 în vieaţă-i n'a lucrat
 numai țeara a prădat ».
 — « De l-aşi scoate, bine-aşi
 face
 căci l-aş învăţa eu carte,
 şi de-a fi cam tinerel
 vă dau galbeni mulţi pe el
 c'o să-l fac diaconel ;
 vă rog ca pe Dumnezeu »
 — « Nu, că-i hoş ca tatăl se ».
 — « Galbeni mulţi voiū dărui. »
 » Ba nu-i vrednic de a-l iubi ! »

Şi Novac să tulbura ;
 de la Divan el pleca,
 şi de loc încăleca,
 la temniţă alerga.
 Novac, cînd s'a depărtat,
 un turc mititel la stat
 dar a dracului la sfat,
 către toţi a cuvîntat :
 — Turcilor, nebunilor,
 nu pricepeţi chiar nimic
 nu-i călugăr, ci-i voinic,
 hainele-s călugăreşti
 dar vorbele novăceşti.
 Turci atuncea să luau
 după Novac alergau ;
 Novac să ştiu afla.
 mina'n şerpar o băga,
 galbeni mulţi le arunca ;
 turcii 'ncep acum a strînge
 şi să lăsau de a-l ajunge.
 Cînd Novac temniţa-a aflat,
 calul lui a rinchezat
 temniţa cît s'o crăpat,
 şi cu spada sa a dat
 uşa 'n doauă s'a crăpat,
 pe Gruia afar l-a scos

şi-i ţipa fearele jos ;
 altă spadă lui i-a dat
 şi așa i-a cuvîntat :
 — Cruio, Gruio fatul meu,
 uită-te la tatăl tău,
 şi taie la turculeţi.
 că nu-s vrednici nici un preţ.
 Tu la margini ţine-te
 şi la mijloc lasă-te,
 căci de cînd eşti în robie
 ai perdut şi din tărie ;
 dă şi taie ca şi mine
 nu cruţa tu chiar pe nime. •
 Cruia stă într'un picior
 taie 'n turci ca la bujor ;
 pin sta bin'pe amîndouă
 a tăiat o sută 'n doauă ;
 cînd să răzima 'n călcie,
turcii zac preste o mie.
 Novac mergea rotogol
 calca turcii tot ocol,
 şi pe urmă-a apucat
 a zdrobi prin Ţaligrad,
 şi pe Gruia a scapat
 şi'ntr'un ceas şi jumătate
 nu avea pe cin'mai bate.)

Avrig.

Ioan Cîndea.

Năsdrașvanul Pîntea

Pîntea de băeșel s-a trezit la oi, dar bacul și ciobanii se purtau rău cu dînsu și tot îl băteau. După ce s-a rădicat mai marișor, l-au pus ceilanți ca din strungar să păzească sterpele. Ce-i veni în gînd într'o zi, luă o pușcă de-a celorlanți și se făcu fugit pe munți. Cum mergea prin pustietate, se întîlnește cu *necuratu*; cînd întinde pușca să dea, el îi zice: „stăi nu da, căți voi fi de folos; *cece de la mine ce-i vrca și sînt gata să-ți dau.*” Pîntea ceru putere, doar va putea bate și el pe ciobanii ce-i erau stapîni, ceia ce i-a dat, mai adăogîndu-i ca să nu moară de pușcă de cît atunci cînd îl va lovi subsuoară. După ce-și căpătă putere, se întoarsă la stîna și trase cite o bătăe ciobanilor, apoi le luă un cîrd cu oi și apucînd în țara ungurească, acolo vinde oile și-și cumpără arme, de cînd incepu a stringe lingă dînsu mai mulți voinici. El a haiducit munții *Șerba* și *Călimanii*; banda lui umbla pe Călimanii, iar el își avea locuință în o hrubă în coasta plaiului *Șerba*, în care cu anevoc intra prin o stîncă. Se întelegea cu ai săi prin cîntatul din fluer; cînd era bine, cînta de joc, iar cînd se vestea de poteră, cînta doina. Fluerul lui Pîntea era facut din doage și așa de tare răsuna, în cit el cînta din coasta *Șerbeii*, după care cîntec fetele și flăcăii jucau pe plaiul *Șarului*. Adese ori trecea în țara ungurească de făcea prădăciuni, dar nici îl puteau ucide, pînă cînd veni timpul că pe lingă alte taine ce le ținea ascunse în inima lui, spuse ibovnicei lui ce-o avea mai credincioasă, ca puterea lui stă sub suoară. Nu trecu mult cînd muerea ne mai putînd ținea jurămîntul, îl spuse la împărăție. Pîntea, după cum mai de multe ori hoșea singur, se duse și de astă dată la cetatea Viena. Cum au simțit cei din lăuntru, spăriați incue porțile cetății. El s-a suit sus pe porți, unde a înfipt toporașu și începe a cin-

ta din fluer, numai se trezeşte cu un glonte subsuoară, de unde cade mort.

S. Mihăilescu

NB. Muntele *Şerba* se înlanţueşte cu *Petrele-roşi*, *Petrosu* din Transilvania şi *Călimani*, formind unghiul de sus al Moldovei. Din acest creştet curg izvoară ce formează apa *Neagra*, care desparte Călimanii de *Şerba*. Culmea *Şerbei* servă de hotar cu Bucovina; sub acest munte se află o vale care şi astăzi poartă numele de „*Valea Pintel*.” Locuitorii din aceste părţi cu osebire din *Neagra Şarului* şi *Şarul-Dornei* cîntă din fluer cîntecele numite: *Doina lui Pinte* şi *Rusasca lui Pinte*. *Plaiul Şarului* este un munte în comuna *Şaru-Dornei*, ce se megieşeşte cu comuna *Neagra-Şarului*, ce se întinde sub coastele *Şerbei*. Adaoga povestitorii: „Dacă n'ar fi murit, mult bine am fi avut de la el.”

O SAMĂ DE CUVINTE DIN MUNȚII SUCEVEI

(Urmare)

Inga—laca.

inii—bucățele de gheață zdrobită priu clocnirea sloilor cînd e ger mare.

Jașcău—o pungă mare, făcută din beșică de bou.

jeandră—o mincare alcătuită din mămăligă tăietă felii, prăjite pe foc, puse într'o strachina în care se toarnă apă rece și sare, și după ce se mestecă bine cu dosul lingurei, o mincă

sătenii saracl în zilele de *popă* (post).

îlrebghie și

îlrgheuță—o numărătoare ce ține femeile călepelor de torț.

jneamăt—o grămădire de de lemne, gunoac, mil, etc. aduse de apă.

jneapln—un feliu de brad mic (eniperul).

Lăicoz—încrêștură la mincecele cămeșei cu cusu-

tura de lână peste creși.

lehamite—că mai trăești: păcat că mai încurci lumea.

lotru—mîndru.

lumnină—lumină.

Mai—humă, un feliu de pămînt vinăt ori albicios ca varul, luciū la pipăit, cu care săteniī sārmanī sporesc casele.

maganu—om *de maganu lui*: om fără stăpin său de capul lui.

mazac—necurățenie, om murdar.

mazanae—o umflătură lemnoasă pe brad din care se fac *scafe*.

mărgelare și

mărgică—crestătura ce se face butucilor cînd se string în plute. Operația se cheamă *mărgelare* și crestătura *mărgică*.

mere—merge.

meresū—rotund.

midhaī—un pește în culoarea șerpelui, vinăt vristat, care trăește în apele de munte; aduce la trup cu linul de la șes și-i place să trăiască pe unde e apă lină și albia năsipoașă.

mintinaș—îndată.

modru—chip, feliū.

munce—munte.

Naclad—un butuc pus în partea de la vale a focului și care-l ține să nu se prăvale, dacă focul e făcut pe o coastă de deal.

nahlap—val de apă.

napci—cartofe.

nimat—gard făcut din lîrși.

nimnic—nimic.

nojiță—bortele de la opinci, în cari se viră ațele.

Oblicit—aflat, iscodit.

obrejă—un loc așezat pe un deal.

ojog—un băl mare, cu care se răscolește focul ca să ardă.

opcinci—opinci.

Papă—scrob: un fel de mîncare făcută din unt sau din untură de porc și ouă.

pciatră—piatră.

Pcicior—picior.

pcită—pilă, pine.

piceuce—cartofe.

pipă—lulea.

plev—vasul de tinichea cu care se bea apă.

poci—pot (pers I sing).

poci—haragi de cari se prind fasolele sau mazerea.

pocit—hărăgit.

podiree—dealuri.

pogaclū—turtă de mămăligă presărată cu sare și

coaptă bine în foc.

polog—brazde de țarbă cosită.

popă—zi de post; azi e *popă*: e zis de post.

porșor—căpiță de țarbă.

pomn—pom.

punce—punte.

prelucă—poiană de pădure.

șăbuș—un băl pe care se însămnă cât e înălțimea laptelui dat de oi la o mulsoare.

răcăduește (se)—se răstește.

rîlă—coastă, parte.

rînsă—Ariniș, mestecenii și aluul fac un felu de mugur lung în forma unei omizi; acest mugur se cheamă *rînsă*; rînsa se dă la găini amestecată cu țăriță, căci se crede că ele ouă mai îngrab și mai multe.

Sămăciș—lapte acru de vacă.

scafă—strachină de lemn

selniță—un lemn zbușire, rătezat la capete.

senune—trunchiul de brad scobit, pe care să dă viteilor sare pisată.

slmbră—tovărășie la arat.

smidă—locul unde a rămas tăctură de pădure.

spatarîu—un gard cu ostrețe în fața strungei la stînă, pe unde trec oile la muls.

sor—său; *sor-șe. sor-șe.* sau așa, sau așa.

spăcumă—o ață răsucită în două.

spcinu—pinu (un fel de brad).

stroî—rînd; ne-a pus la stroî: la rînd.

struț—bucet, mănunchiul de flori.

supre—spre.

Șar—arsenic; de aici numele satelor *Șaru-Dornei* și *Neagra-Șurului*. E ridicul a se scrie, precum am văzut adese ori: *Șara-Dornei*, precum zic străinii cari nu pot rosti cuvintele limbei rominești.

șculer—lucător.

șipot—șuhoiu; curgerea repede a unei ape.

știuldică (se) se cufundă.

șuhărie—gutunar.

Tar—jumătate merță păpușoi, cit duce un cal pe țarniță.

țarnița—șaua de lemn.

țăușeriu—un băl cu care se mestecă jintița în ceaun.

terfiu—berbece de la trei ani în jos.

lilipin—un copăcel mic care înflorește întâi primăvara.

linovă—loc mlăștinos.

lirș—tufe spinoase.

tisă—o măsură lungă de 9 decimetri.

tohoarcă—cojoc mare miștos ce poartă clobanul iarna.

tomnai—tocmai.

tomnește—tocmește, dregge un lucru stricat.

torocală—amestecătură.

tretin—cal de trei ani

tretină—iapă de trei ani.

trîmbișă—un instrument lung ca de 2-3 metri în care se cântă cînd îi duc la groapă. după oamenii cari în viața lor, fie de ori ce vristă ar fi, n'au fost înșurați.

tufă—alun

tujleni—strujeni, hlujoni, trunchiul păpușoiului.

turlași—sloii de gheață aduși de Bistrița de pe pi-

răc și de pe malurile sale, și cari une ori formează maluri de 2 metri, și sint așa de mari, că pot încăpea pe un singur sloi cîte 5 sau 6 oameni. Fac mari stricăciuni.

țipa (a)—a arunca.

țiră—puțin „Se face țiră,” zic de multe ori muntenii cînd caută ceva și nu găsesc.

țîțîni—lapte acru subțire.

Vale—apă curgătoare, Bistrița, Neagra etc.

verin—venin.

voși (a)—a grămădi, a aduna mult la un loc.

zaru—încucetoarea la ușă (un par sau alt-ceva).

zăbrelnic—prosop cusut cu flori de lîună.

zicalaș—scripcar.

zicală—cîntec din vre un instrument (cimpoi, fluer, scripcă).

zîmzît—zimbet.

Cîteva expresiuni particulare.

In butu lui—în ciuda lui.

țipă pîiatra pîsti vali—aruncă pîiatra peste rîu.

lă-o mîncatu-li—le-a mîncat.

să-i fie trecută viața în izlaș—să-și piardă vremea în zădar.

să fie de temerū, da nu în bagtocură—să fie lucru solid. numai ce iacătă—numai ce iată.

măi flică— măi băţică.

puîu di bati—puîu de batae, batae zdravănă.

s-o dusu-să—s'a dus.

timplîndu-mă-să acolo—intimplîndu-mă acolo.

A. Gorovei

Legenda Cucului

Pe cînd sfîntul Petrea era şi el gospodar pe pămînt, avea ca argaţi doi flăcăuani; pe unul îl chema *Lazăr*, iar pe celalt *Cucu*. Odată îi trimesă sf. Petrea să are într'un loc depărtat, însă nu le-a dat mîncare de ajuns. După ce au mîntuit mîncarea ce le dedesă, şi văzînd că nu le mai aduce, de foame au tăiat boii şi i-au mîncat. Venînd sf. Petrea şi văzînd beleaua gata, i-a luat la bătae; pe Lazăr l-a scăpat, iar pe Cucu l-a ferecat pînă l-a ucis în bătae.— Lazăr, de frică să nu-l găsească sf. Petrea, s-a prefăcut în pasere, asemenea şi sufletul lui Cucu e tot pasere. Deci Lazăr căutînd pe fratele său prin lume, îl strigă necontenit: *Cucu, Cucu, Cucu!* Tot ast fel să zice că strigă şi Cucu pe Lazăr din ceriū.

Pericni (Tutoca).

G. Popescu

B O C E T

II.

Frunza verde de dudău
 dragu meū, drăguțu meū,
 da uită-te pe tereastră
 că-ți vine carte domnească¹⁾
 de la noi să te pornească.
 De te-ar duce călărește,
 aș mai trage vr'o nădejde ;
 da te duc în car cu boi
 să nu te mai întorcî înapoi.²⁾
 Cînd aș ști c'ai mai veni
 drumul ți l-aș șindili³⁾
 cu șindilă de matasă,
 să mai vii la noi pe-a casă.
 Crească iarba cît casa
 și otava cît prispa,
 eu pe-aici n'oi mai umbla.
 Plinji tu casă,
 și tu masă,
 plinjeți trus-patru păreți
 că de maicuța remîneți.
 Veniți frați, veniți surori
 și mă'mpodobiți cu flori ;
 veniți frați, veniți mătuși
 și mă'mpodobiți cu rujă. 4)
 Mîndră casă ai avut ;
 aceea nu ț-o plăcut.
 Alta nouă ț-ai făcut

făr' de uși făr' de ferestî;
 nu-î nici ușă de eșit,
 nici fereastră de privit,
 numai loc de putrezit.
 Aleargă la clopotari,
 să tragă clopotu tare
 să facă răsunset mare,
 să meargă la D-zeu
 să știe că-mi pare rău.
 Bată-te pustia moarte,
 da aici ce-ai căutat ?
 că nimeni nu te-o chemat.
 Da aici la ce-ai venit,
 că nimeni nu te-o poftit ?
 Ș'ai venit pe drum prin iarbă
 ș'ai luat ce-o fost de treabă,
 ș'ai venit pe drum pe jos
 ș'ai luat ce-o fost frumos ;
 ș'ai venit pînă la prag
 ș'ai luat ce mi-o fost drag,
 ș'ai venit pînă la masă
 și n'ai luat cinstea din casă.
 De-ar fi moartea schimbă-
 toare
 eu cu dragoste-aș schimba,
 n-aș da pe altu pe nime
 numai singurel pe mine
 să nu știu de scîrbă 'n lume.

Cules din satul Crucea (Suceava)

V. Filipovici

1) Prin carte domnească se înțelege buletinul de înmormîntare.

2) La munte, din cauza depărtării mari și a greutateilor drumului, de multe ori mortul e dus în car ori pe niște druci.

3) Șindili sau drăvoși.

4) Rujul e o floare roșie frumoasă, fără miroas.

Zicători și porecle

Celul care tot cere de multe ori se zice : tare-î țigănos ;
îl țigan din cale-afară.

Celul priceput : îl om ascuțit.

Celul vorbăreț : moară stricală, moară hodorogită, hodorogitul.

Ca să arăte că unu-î dușman : cînd ar putea, m'ar bea într'o lingură de apă.

Unui cu mintea nestatornică : spulberatic.

Și Care-î venit din alte părți și așezat între băștinași : venetic.

Care spune secretele : lung de limbă, limbău.

Care a pălît vre-o daravelă : a feștelit bășu. După aprecierea faptelor, se spune : că a feștelit bășu de-un capăt, de amîndouă capetele, sau de tot

Celul obraznic : îl gros de obraz ; îl cum îl porcu.

Celul lingușitor : curvă cu două fețe.

Celul care nu mai trăește 'n belșug ca'nainte : i-a chicac din coș.

Celul care nu știe a prețui lucrurile : esteu la făină și scump la țărișe.

Celul care nu se mulțumește cu binele ce-l are : caută pîne mai bună de cît de griu ; caută pe mama grîului.

Cărul nu se mai satură de mincare : sac fără fund.

Celul leneș : impușit, dugliș, ghiduș.

Celul slab și fără sînge 'n obraz : parcă-î fierț în oală, îl cum îl ceara, ce opărit ! parcă minlucă numai ciupercii fripte.

Celul robust : ghidalan, tontaleț, urs.

Celul frumos : bujor, bujorel, luceafăr.

Unu care horăește cînd doarme : coasă la oboroace.

Pentru cari trăesc rău : trăesc ca cîni ; se stupesc ca mișele.

[Va urma]

- BIBLIOGRAFIE -

Simion C. Mândrescu : *Doina*, conferință ținută la Ateneul din Birlad; o broșură în 32 de 59 pagini. Birlad tipografia Cațafany, 1893.— 50 bani.

M. Schwarzfeld : *Anuar pentru israeliți pe anul 1892-93*; anul al XV-lea.— București, 1893. volum în 16 de 192 pagini: 3 lei. Între altele cuprinde, relative la folklor : *literatură populară evree spaniolă*, studiu de *D-r M. Gaster* și *Basmul cu papucul, la evrei, la români și la alte popoare*, studiu folkloristic de *M. Schwarzfeld*.

Dr. Raimund Friedrich Kaindl, *Kleine Studien*; No. 5, 1893. Czernovoitz, 1893.— 46 p. în 16. Între cele cinci studii publicate în această broșură, este și unu folkloristic : *Zauber Glaube bei den Ruthenen* (crența în farmece la Ruteni).

Sofia Nădejde : *Nuvele*. (Iași, colecția Șaraga a 1 leu volumul). 1893.— Recomandăm cetitorilor noștri nuvelele D-nei Nădejde. Vor găsi frumoase pagini în cari se zugrăvesc cu culori vii mizeriile societății noastre.

Ș T I R I

La congresul folkloriștilor din Chicago, *Șezătoarea* figurează pe lângă celelalte reviste folkloristice din toată lumea. D. A. Gorovei a trimis un memoriu asupra «nunții la români», care se va citi la ședințele congresului de D-na Helen M. Bassett.

În ședința de la 31 Mai, Comitetul central al Societății de tradiții populare din Paris, a ales pe d. A. Gorovei, membru titular.

APRECIERI ASUPRA „ŞEZĂTORII-

Creînd un centru pentru producţiunile folklorice, se va pune capăt infinitei lor împrăştieri prin ziare şi reviste inaccesibile şi cu totul necunoscute. D. Gorovei ar aduce un adevărat serviciu folklorului român, deschizînd în Şezătoare o rubrică specială pentru înregistrarea bibliografică a numeroaselor contribuţiuni de literatură populară risipite în diferite publicaţiuni periodice anterioare. S-ar obţine astfel un material considerabil, în mare parte şi pene drept căzut în uitare. Tot de odată atragem atenţiunea editorului asupra importanţei legendelor casmogonice sau a explicaţiunilor populare despre fenomenele naturei (constelaţiuni, eclipse, cutremure etc.). în privinţa cărora ne aflăm într'o ignoranţă aproape complectă.

Lazăr Şăineanu, Istoria filologiei romine, pag. 335. (Bucureşti, 1892. Socec).

In Bucow. Rundschau, No. 1219 (1892):

Der Gedanke, eine Zeitschrift zu begründen, welche vorzüglich rumänische Volksüberlieferung und Volksdichtung sammeln soll, muss als ein überaus glücklicher bezeichnet werden. Auch der Sitz der Redaction ist gut gewählt, weil man hoffen darf, dass in der Zeitschrift die Volksforscher der Moldau und der Bukowina einander die Hand reichen werden, was für die Vollständigkeit der Stoffsammlungen unentbehrlich ist. Das bisher veröffentlichte Material ist sehr reichhaltig und zum Theil trefflich.

Möge die Zeitschrift ausgiebig unterstützt werden, damit sie allezeit ihre schöne Aufgabe erfüllen könne. Wir hoffen auch in Zukunft unseren Lesern über die lobenswerten Ergebnisse derselben Bericht erstatten zu können.

Dr. R. F. Kaindl, d. z. Wien. Universität,
Institut f. österr. geschichte.